

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **F. B.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20. 4. 2015, č.j. KUZL-6267/2015, sp.zn. KUSP-6267/2015/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojil žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 22. 6. 2015 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2015, č. j. KUZL-6267/2015, sp. zn. KUSP-6267/2015/DOP/Ti, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 5. 1. 2015, č. j. MUUH-OD/64000/2014/UrbP Spis/ 12874/2014, sp. zn. 2014/1856. Napadenými rozhodnutími byla žalobci uložena pokuta za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), kterého se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla zn. BMW 320D RZ „X“ v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 15. 7. 2014 v 13:25 hod. v obci Uherské Hradiště na místní komunikaci ul. Mariánské náměstí u domu č. p. 61 nebyla respektována vodorovná dopravní značka V12c „Zákaz zastavení“.

Žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně zahájil proti žalobci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla doručením příkazu vyhotoveným dne 11. 11. 2014 s tím, že zahájení řízení předcházela výzva k úhradě určené částky, případně sdělení totožnosti řidiče - pachatele přestupku. Žalobce namítl, že sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předmětný čas, a bylo na správním orgánu, aby zjistil, zda označený řidič mohl vozidlo řídit, přičemž je nepodstatné, že pachatel přestupku v mezidobí zemřel, neboť tento zemřel teprve následně. Správní orgán prvního stupně ani nepředvolal žalobce k podání vysvětlení, kde by žalobce mohl své tvrzení o osobě řidiče podložit důkazy.

Podle žalobce správní orgán prvního stupně následně věc nesprávně odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, namísto odložení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť pachatel přestupku v mezidobí zemřel, jak správní orgán sám zjistil z informačního systému evidence obyvatel.

Dále žalobce namítá, že byl žalovaným krácen na svých právech, když ho žalovaný v předvolání k ústnímu jednání nepoučil o možnosti nechat se zastoupit zástupcem a žalobce se tak nemohl účastnit ústního jednání, neboť předvolání k ústnímu jednání bylo doručováno jeho zástupci. Zároveň spatřoval žalobce pochybení v tom, že správní orgán nepoučil žalobce o možnosti zastoupit účastníka řízení na ústním jednání. Žalobce zastává názor, že tento postup správního orgánu prvního stupně, kdy nebylo zahájení řízení oznámeno přímo žalobci, se neslučuje s článkem 6 odst. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění protokolů 11 a 14, včetně dodatkových protokolů č. 1, 4, 6, 7, 12 a 13.

Zároveň žalobce namítl, že nebyl správním orgánem prvního stupně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu, neboť mu oznámení o zahájení přestupku nebylo správním orgánem doručeno. Podle žalobce nelze ponechávat v dispozici zmocněnce, zda obviněného z přestupku vůbec uvědomí o tom, že bylo vůči němu zahájeno řízení o přestupku. Součástí oznámení o zahájení řízení o přestupku je standardizované poučení obviněného z přestupku o jeho procesních právech. Nedodání takového poučení přímo obviněnému z přestupku by podle žalobce znamenalo vážné porušení práva na obhajobu a porušení ústavně zaručeného práva na právní pomoc v řízení před orgány veřejné správy a to od počátku řízení ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce dále namítl, že ve výzvě k doplnění odvolání ze dne 14. 1. 2015, kdy správní orgán prvního stupně žalobci uložil k doplnění podání lhůtu tří dnů, žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty, kdy za takových okolností nemůže výzva zavazovat. Tuto námitku zdůvodnil odkazem na § 45 odst. 2 správního řádu (obdobně) a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67.

Žalovaný ve svém vyjádření k námitce spáchání přestupku zemřelým řidičem odkázal na to, že se jedná o obstrukční praktiku dobře popsanou na internetu s cílem vyhnout se postihu za přestupek, případně jiný správní delikt provozovatele motorového vozidla. Podle žalovaného se sdělením jména tvrzeného řidiče jednalo o snahu zbavit se odpovědnosti za spáchání deliktu, neboť jméno pana Z. se objevuje v řadě správních spisů. V případě namítaných nedostatků výzvy odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, kde se Nejvyšší správní soud vypořádával s identickou námitkou. Zároveň uvedl, že přezkoumal napadené rozhodnutí v plném rozsahu a v souladu s vyšetřovací zásadou. Dále žalovaný uvedl, že nepochybil, pokud doručoval žalobci předvolání k jednání prostřednictvím jeho zmocněnce a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011-56, a ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014-21.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

O jednotlivých námitkách soud uvážil následovně.

Předně tohoto rozsudku považuje soud za vhodné konstatovat, že veškeré v žalobě uplatněné námitky byly již v různých modifikacích předmětem přezkumu správními soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, což je bezpochyby důsledkem recyklace procesních obran uplatňovaných v řízeních, ve kterých jako zástupci účastníků řízení opakovaně vystupují osoby spojené s činností společnosti Fleet Control, s.r.o. Zdejší soud proto i při hodnocení nyní uplatněných žalobních námitek bude vycházet z právních závěrů, které k obdobným námitkám byly již zaujaty.

První žalobní námitkou brojl žalobce proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Soud z obsahu správního spisu nezjistil, že by se žalovaný, nebo správní orgán prvního stupně podrobněji zabývali zjišťováním, zda byl pan Z., označený žalobcem jako pachatel přestupku, schopen daný přestupek spáchat. Takový postup správních orgánů lze obecně označit za nedostatečný, nicméně v této konkrétní situaci neshledal zdejší soud důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, uvedl, že: „Magistrát věc stíhání pana Z. odložil ihned poté, co z registru obyvatel zjistil, že pan Z. zemřel dne 16. srpna 2014, tedy cca měsíc po spáchání předmětného přestupku. Magistrát se odvolal na fakt, že z úřední činnosti je mu známo, že označování zemřelých osob (s bydlištěm co nejvzdálenějším od bydliště či sídla provozovatele vozidla) jako údajných pachatelů přestupku je aktuální strategií společnosti FLEET Control, s. r. o., která v minulosti označovala v zastoupení svých klientů jako přestupce např. smyšlené zahraniční osoby. Magistrát uzavřel, že s ohledem na pozůstalé pana Z. se rozhodl nepředvolávat je k podání

vysvětlení. Toto odůvodnění však žalovaný vyhodnotil jako nedostatečné, a právě proto zrušil v odvolacím řízení první rozhodnutí magistrátu, jímž magistrát shledal stěžovatelku vinnou ze správního deliktu, o který se jedná v uvedené věci. Magistrát proto v následném řízení svá zjištění k možnosti stíhání zesnulého pana Z. doplnil. Z jiného jím vedeného přestupkového spisu, kde jako zástupce taktéž figurovala společnost FLEET Control, s. r. o., a jako údajný přestupce byl označen pan Z., převzal magistrát vyrozumění Obvodního oddělení Policie ČR v Jičíně ze dne 30. října 2014. Z něj vyplývá, že policie již osobu pana Z. jako možného pachatele dopravního přestupku dříve prověřovala v jiných přestupkových věcech na základě žádosti Městského úřadu Přeštice, a to s výsledkem, že dotyčný měl od ledna 2014 zjištěnu rakovinu žaludku a od června 2014 byl na lůžku v domácím ošetřování, nebyl schopen řídit a do nemocnice jej vždy vozil někdo z rodiny.“

Z uvedeného rozhodnutí je zcela patrné, jaký byl stav pana Z. v době spáchání deliktu, který je nyní soudem přezkoumáván. Jestliže je takto popsán skutkový stav veřejně dostupný v databázi Nejvyššího správního soudu, jakkoliv je v obecně přístupné databázi anonymizován, považuje soud za zcela nadbytečné, aby ke stejným skutkovým zjištěním měl přistupovat správní orgán po případném zrušení napadeného rozhodnutí. Zdejší soud absolutně odmítá účastnit se na naprosto hanebných procesních obstrukcích, které i Nejvyšší správní soud označil v citovaném rozhodnutí jako „hyenismus“. Podle zdejšího soudu je lidsky neúnosné vystavovat, byť i teoreticky, pozůstalé, kteří, alespoň dle zjištěného skutkového stavu, museli se svým příbuzným prožívat obrovsky lidsky i zdravotně obtížné období, dalším utrpením, které by jim znovu a znovu celou situaci připomínaly, a to jen proto, že žalobce uplatnil procesní obranu na objektivně prokázané, zcela účelově vystavěné, naprosto lidsky nepochopitelné lži.

Soud pouze poukazuje na to, že v citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byla posuzovaná situace, kdy hlídkou Městské policie Hradec Králové bylo dne 15. července 2014 kolem 10:00 hod. zjištěno v ulici Jana Koziny před budovou Tereziánského dvora osobní motorové vozidlo zn. Volkswagen, registrační značky „X“, u kterého nebyl uhrazen parkovací poplatek, a vozidlo nebylo označeno platnou parkovací kartou. V nyní posuzované věci se jedná o delikt spojený s parkováním motorového vozidla zn. BMW, registrační značky „X“, dne 15. 7. 2014 v 13:25 hod. v Uherském hradišti na ulici Mariánské náměstí. Podle zdejšího soudu je naprosto nepravděpodobné, aby tatáž osoba, trpící v té době již zjevně smrtelnou chorobou parkovala dvě různá vozidla, dvou různých provozovatelů, na dvou různých místech republiky vzdálených od sebe cca 3 hodiny jízdy.

S ohledem na objektivní nemožnost pana Z. řídit motorové vozidlo žalobce v době spáchání deliktu soud opětovně konstatuje, že skutková tvrzení žalobce jsou lež a námitky směřující k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu jsou zcela irelevantní a nadbytečné.

Ve druhé žalobní námitce brojl žalobce proti procesním pochybením správního orgánu prvního stupně. Námitka není, jak správně poukázal žalovaný, příliš srozumitelná. Soud se proto vypořádává s namítanými skutečnostmi postupně v jednotlivostech. Předně žalobce namítal nemožnost účastnit se ústního jednání z důvodů vad předvolání k jednání. K otázkám předvolání k ústnímu jednání ve věci přestupků se vyjádřil Nejvyšší správní soud s odkazy na svou předchozí judikaturu v rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014-21, ve kterém uvedl, že „[16] V rozsudku ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 – 56 (všechna zde

uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud vyslovil, „že podle ustanovení § 74 zákona o přestupcích koná o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání; v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. **Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že z obsahu správního spisu není patrné, že by správní orgán I. stupně hodlal v průběhu ústního jednání provést výslech žalobce, tzn. obviněného, resp. že by tento výslech byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Jak totiž plyne ze spisu, správní orgán měl k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupku žalobcem dostatečně prokazovaly.**

[17] *Ve shodě se stěžovatelem má rovněž Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud dostatečně od sebe neodlišil potřebu výslechu účastníka od nutnosti konat ústní jednání před správním orgánem. V případě ústního jednání totiž skutečně není nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky účastnil a zákonná úprava proto ani nepožaduje doručování předvolání přímo jemu za situace, kdy je řádně zastoupen. Krajský soud se mylí, pokud dospěl k závěru, že práva zakotvená v ustanovení § 36 správního řádu jsou právy výlučně účastníka řízení samotného a nemůže je proto vykonat jeho zástupce. Jestliže totiž podle tohoto zákonného ustanovení platí, že účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, mohou požadovat o poskytnutí informací a musí jim být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jedná se ve všech případech z povahy věci o práva, která mohou využít účastníci řízení jak sami, tak také prostřednictvím svých zástupců. **Z citovaného ustanovení tak nelze dovodit, že se jedná o případ, kdy má obviněný v řízení něco vykonat osobně ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, a tedy že správní orgán nemůže komunikovat pouze s jeho zástupcem, nýbrž musí předvolání k ústnímu jednání doručit též obviněnému.***

[18] *Za podstatnou pak považuje zdejší soud především skutečnost, že v důsledku nedoručení předmětného předvolání přímo žalobci nemohla být porušena jeho práva na spravedlivé projednání věci, jelikož veškerá svoje procesní práva měl možnost uplatňovat osobně anebo prostřednictvím svého zástupce. Ze správního spisu plyne, že celkem ve třech případech byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, vždy byl výslovně poučen o svých právech a měl tak dostatečnou možnost je uplatňovat. Jejich uplatňování zákonem předvídaným způsobem však přitom nutně zůstává toliko jeho právem, nikoliv povinností.“*

[19] *V rozsudku ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 53/2013 – 37, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „v případě ústního jednání není pro uplatnění procesních práv účastníka řízení nezbytná jeho osobní účast. Povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka, ale účastník může tato práva uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který může navrhopvat důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, klást svědkům otázky atd. Z úkonů zástupce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§ 34 odst. 1 správního řádu). **Podmínka osobní účasti obviněného při jednání nevyplývá ani z čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý obviněný právo obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru. Pokud je tedy obviněný zastoupen, zpravidla postačí, pokud se ústního jednání zúčastní pouze jeho zástupce.***

[20] *Osobní účast obviněného, který je zastoupen, by byla vyžadována pouze tehdy, vystala li by potřeba jej vyslechnout z důvodu zjištění skutkového stavu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že správní orgán může požadovat osobní konání zastoupeného v řízení jen tehdy, je-li k tomu oprávněn na základě zákona. Správní orgán tedy může účastníka předvolat k výsledku pouze tehdy, pokud je jeho osobní účast nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu (bliže viz např. rozsudek ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 100/2008 – 61).“*

[21] Z protokolu o ústním jednání ze dne 10. 10. 2012 vyplývá, že správní orgán prvního stupně nepovažoval za nutné provést výslech žalobce, neboť shromážděné důkazy, jejichž výčet je v protokolu zaznamenán, považoval za dostatečné k řádnému zjištění skutkového stavu.

[22] Žalobce v omluvě doručené správnímu orgánu dne 9. 10. 2012 uvedl, že má chřipku, tudíž je pro své okolí vysoce infekční a nemůže se nařízeného jednání zúčastnit. Zároveň žalobce projevil zájem se projednání věci osobně zúčastnit a vyjádřil nesouhlas s tím, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Zástupce žalobce se z nařízeného jednání omluvil s tím, že bez přítomnosti žalobce je jeho účast na jednání bezpředmětná.

[23] *Ve věci sp. zn. 8 As 53/2013 se tak stejně jako v posuzované věci jednalo o případ, kdy správní orgán doručil předvolání k ústnímu jednání pouze zástupci obviněného z přestupku, který se následně prostřednictvím svého zástupce z ústního jednání těsně před termínem jeho konání omluvil s tím, že má zájem se jednání zúčastnit, přičemž zástupce obviněného z přestupku uvedl, že jeho účast postrádá bez přítomnosti jeho klienta smysl. Nejvyšší správní soud proto s přihlédnutím k závěrům učiněným zdejší soudem v naposledy uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud žalobce nepředvolal za účelem výslechu, ale zaslal předvolání k ústnímu jednání pouze jeho zástupci. Neúčast žalobce totiž nebránila v uskutečnění jednání a za existující důkazní situace nemohla ohrozit cíl předmětného řízení, neboť správní orgán prvního stupně měl ve správním spisu k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupků žalobcem dostatečně prokazovaly, a kterými ostatně provedl dokazování u ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Jednalo se např. o oznámení dopravního přestupku ze dne 1. 3. 2012, č. j. KRPH-37-7/PŘPR-2012-VL, úřední záznam policistů ze dne 1. 3. 2012, č. j. KRPH-37-2/PŘPR-2012-VL a videozáznam měření rychlosti jízdy žalobce. Osobní účast žalobce u jednání proto nebyla nutná.“*

V nyní posuzované věci bylo nařízeno jednání, u kterého byly jako důkazy provedeny oznámení o přestupku a fotodokumentace. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, konstatoval, že „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013 – 28, odst. 15, nebo ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013 – 19; na okraj možno poznamenat, že vládní návrh nového přestupkového zákona již s tímto specifíkem nepočítá, srov. § 80 návrhu, dostupný na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=7&CT=555&CT1=0>). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Magistrát rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace, z níž je patrné, že parkovací lístek umístěný za čelním sklem vozidla stěžovatelky byl 17 dní starý. Magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 18. 11. 2013, čj. OSA/P-580/13-DP/2, na kterou stěžovatelka reagovala sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (viz výše). Po zastavení přestupkového řízení s označeným řidičem magistrát vyrozuměl stěžovatelku o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a stanovil jí lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že po jejím uplynutí přistoupí k vydání rozhodnutí (přípis ze dne 4. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/13). Stěžovatelka na výzvu nereagovala. Magistrát provedl dokazování listinami založenými ve spise, o čemž provedl záznam (ze dne 24. 3. 2014, čj. OSA/P-287/14-D/15). Kasační soud uzavřel, že tím byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013 – 36 nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014 – 70). Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání. Magistrát proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.“

Ve zdejším soudem posuzované věci delikt spočíval v nesplnění povinností provozovatele motorového vozidla, když provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče, a to při zaparkování, přičemž toto jednání bylo doloženo fotografiemi pořízenými na místě samém. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ a z obsahu správního spisu nevyplývá nutnost účasti žalobce u ústního jednání ve smyslu shora citované judikatury. Jestliže správní orgán prvního stupně nařídil jednání, u kterého provedl důkazní prostředky, nelze mu v tomto smyslu ničeho vyčítat. Zároveň ale nelze správnímu orgánu ani vytknout způsob předvolání žalobce k tomuto jednání. Z obsahu správního spisu má soud totiž za prokázané, že žalobce byl k jednání předvolán (v souladu s citovanou judikaturou) prostřednictvím svého právního zástupce. Předvolání obsahovalo termín jednání, jeho místo a i poučení o jeho právech. Žalobce byl tedy k jednání řádně předvolán, stejně jako byl řádně poučen o svých právech.

Zároveň soud neshledal důvodnou ani námitku, že by snad nebyl zástupce žalobce o jednání informován, nebo nebyl poučen o možnosti zastoupit žalobce. Zástupce žalobce byl zcela zjevně o jednání informován, neboť předvolání pro žalobce bylo doručováno jeho prostřednictvím. Stejně tak je naprosto absurdní, že by měla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí absence poučení o možnosti zastoupit žalobce. Jednak byl žalobce o této možnosti poučen v rámci předvolání a jednak tato skutečnost vyplývá jak ze zákona,

tak z judikatury správních soudů a zástupce žalobce ve správním řízení, jako osoba specializující se na zastupování v tomto typu řízení, je jistě osobou práva znalou, kterou není třeba poučovat o obsahu zákona.

Soud proto v souvislosti s předvoláním k jednání ani s ústním jednáním neshledal pochybení správních orgánů. Nadto, v souzené věci zdejší soud zastává názor, že by bylo lze rozhodnout i bez nařízení ústního jednání, neboť se jedná o typově jednoduchou věc s jasně prokázaným skutkovým stavem ve smyslu citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Za této procesní situace by i případné pochybení správního orgánu nebylo takovou procesní vadou, která by měla vliv na zákonnost. Navíc žalobce proti uvedenému vůbec nebrojil v rámci odvolání.

Dále žalobce namítl, že mu nebylo přímo doručeno oznámení o zahájení řízení a sděleno obvinění z deliktu. K tomu je třeba předně uvést, že žalobce brojí proti neoznámení o zahájení řízení o přestupku, avšak v souzené věci je posuzováno rozhodnutí o spáchání (tzv. jiného) správního deliktu provozovatele motorového vozidla, nikoliv rozhodnutí o přestupku. Žalobcova argumentace vztahující se k přestupkovému řízení tedy zde není na místě. Nadto, z obsahu správního spisu soud zjistil, že jako první úkon ve vztahu k žalobci byla učiněna výzva k zaplacení určené částky / Výzva ke sdělení totožnosti řidiče. Tento úkon správního orgánu prvního stupně byl přímo adresován do datové schránky žalobce a vyplývá z něj, jaké jednání mu jako provozovateli motorového vozidla je kladeno za vinu a jaká jsou jeho procesní práva, vč. následků nesplnění výzvy nebo nezjištění totožnosti žalobcem označeného řidiče. Žalobci bylo jemu vytýkané jednání přímo oznámeno, žalobce na to reagoval zvolením si právního zástupce, se kterým správní orgán v následném řízení jednal.

Soud proto ani v tomto bodě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí nebo postupu správních orgánů.

V závěrečné žalobní námitce namítl žalobce nezákonnost výzvy k doplnění odvolání, ve které absentovalo upozornění na následky zmeškání uložené lhůty, v důsledku čehož nemohla výzva žalobce zavazovat. Obdobnou námitku řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014-36, a uvedl: „[20] *Stěžovatel namítá, že ho správní orgán prvního stupně nevyzval v souladu se zákonem, aby doplnil odvolání. Ve výzvě k odstranění vad odvolání nepoučil stěžovatele o následcích jejich neodstranění. Z toho důvodu je celá výzva právně neúčinná.*

[21] *Podle § 37 odst. 3 správního řádu platí: „Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“ Podle § 4 odst. 2 správního má správní orgán povinnost poskytnout dotčené osobě „přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné“.*

[22] *Stěžovatel byl v řízení o přestupku zastoupen. Zástupcem nebyl advokát, ale obecný zmocněnec. Tím však byla osoba vystupující v této roli a v typově podobných případech velmi často. Proto měla chápat, jakou povinnost jí správní orgán prvního stupně ukládá, a jaké budou důsledky jejího nesplnění. Pokud se účastník správního řízení nechá*

zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy. Správní orgán prvního stupně svým postupem naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby podle § 4 odst. 2 správního řádu.“

Jak již soud uvedl, i žalobce byl v souzené věci zastoupen osobou specializující se na zastupování v tomto typu řízení a proto závěry Nejvyššího správního soudu dopadají i na souzenou věc. Absence výslovného poučení o následcích nesplnění lhůty pro doplnění odvolání není v souzené věci s ohledem na zastoupení žalobce důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

S ohledem na to, že žádnou z uplatněných žalobních námitek neshledal soud jako důvodnou, dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. října 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu